

PAPER DETAILS

TITLE: Eski Türklerin Kagan Seçimi Üzerine Göktürk Yazitlarindaki İki Ata Sözü

AUTHORS: Osman Fikri SERTKAYA

PAGES: 233-240

ORIGINAL PDF URL: <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/73298>

Göktürk tarihinin meseleleri:

ESKİ TÜRKLERİN KAĞAN SEÇİMİ ÜZERİNE GÖKTÜRK YAZITLARINDAKİ İKİ ATA SÖZÜ*

Osman Fikri SERTKAYA**

Göktürk yazıtlarında geçen ata sözleri üzerinde Türkiye’de ilk defa merhum hocam Ahmet Caferoğlu durmuş ve 1930 yılında yayımladığı “Orhun âbidelerinde atalar sözü” adlı makalesinde, Tonyukuk anıtında geçen ve kağanın seçimini anlatan şu ata sözünü zikretmiştir.¹

*kagan mu kısayın tidim. sakındım. /
toruk bukalı semiz bukalı ırakda böngser
semiz buka toruk buka tiyin bilmez ermiş
/ tiyin ança sakındım. anda kisre tenğri
bilig birtük üçün özüm ök kagan kıldım.*

Bu güne kadar çeşitli neşirlerde çeşitli kişilerin değişik tefsirleri ile açıklanan bu ata sözünde etü. *buğa* > ttü. *boğa* kelimesi ile Türk beylerinin kastedildiğini zannetmekteyim.

Bu ata sözünün geçtiği satırlarda dikkat edilmesi gereken husus, kağan seçiminden önce kağanın nasıl seçildiğini bildiren değer ölçüsünün “ata sözü” şeklinde geçmesidir.

Kağan seçimini anlatan bir başka örnek de Taryat/Terhın anıtında geçmektedir.

Taryat anıtı 753 yılın yaz ayında ikinci Uygur kağanı *Moyun Çor*’un adına Göktürk harfleri ile yazılarak Terh nehrinin kenarına dikilmiştir. Üç parçaya ayrılmış olarak bulunan 30 satırlık bu anıtın 747-748 yılları olaylarını anlatan Güney yüzünün 4.-6. satırlarında bir ata sözü geçmektedir. Bu ata sözü *küsgü yılı* (748)’nı anlatan şu cümle içerisinde yer almaktadır.

* Bu bildiri, 12-16 Haziran 1989’da Norveç’in baş şehri Oslo’da toplanan Permanent International Altaistic Conference (PIAC)’ın 32. toplantısında sunulan “Probleme der köktürkischen Geschichte: Zwei Sprichwörter in den köktürkischen Inschriften über die Kaganwahl bei den Altürken” başlıklı bildirinin Türkçesidir. Almanca metnin neşri için bk. *Altaica Osloensia*. Proceedings from the 32nd Meeting of the Permanent International Altaistic Conference, Oslo, June 12-16, 1989, Edited by Bernt Brendemoen, Oslo 1991, s. 287-293; Osman Fikri Sertkaya, *Göktürk Tarihinin Meseleleri/Probleme der köktürkischen Geschihte/Some Problems of Köktürk History*, Ankara, 1995, s. 193-199.

** Prof. Dr., İ. Ü. Edebiyat Fakültesi.

¹ Ahmet Caferoğlu, “Orhun abidelerinde atalar sözü”, *Halk Bilgisi Haberleri*, I, 3 (1929), s. 11-14 (43-46).

(a)nta k(i)sre küsgü yulıka

.....
.....
k(a)ra bod(u)n tury(ı)n k(a)g(a)n (a)t(a)dl.

t(e)nğride bolm(ı)ş (i)l (i)tm(i)ş b(i)lge k(a)g(a)n (a)t(a)dl.

(i)l b(i)lge k(a)g(a)n (a)t(a)dl.

Bu ibarede ... ile gösterdiğim iki satırda bir ata sözü vardır. Görüldüğü gibi bu ata sözü cümleden çıkarılınca cümle bozulmamaktadır. O halde bu ata sözünün “kara bodun” un kağanı tayin etmesinden veya başka bir söyleyişle kağanı seçmesinden önce zikredilmesinin sebebi, muhakkak ki kağanın hangi ölçüler içerisinde seçildiğini açıklamak içindir.

Ben, transkripsiyonunu daha sonra yapacağım bu ata sözünün transliterasyonunu şöyle yapmaktayım.

: 𐰽𐰺𐰍 : 𐰽𐰺𐰍𐰽𐰺𐰍 : 𐰽𐰺𐰍 : 𐰽𐰺𐰍𐰽𐰺𐰍

: 𐰽𐰺𐰍 : 𐰽𐰺𐰍𐰽𐰺𐰍 : 𐰽𐰺𐰍 : 𐰽𐰺𐰍𐰽𐰺𐰍

$S^2YN^2L^2G^2D^2 : K^2\tilde{W}\tilde{C} : K^1R^1' B^1WD^1N^1 : T^2MS^2 :$

$S^2YN^2S^2ZD^2 : K^2\tilde{W}\tilde{C} : K^1R^1' S^1WB^1 : R^2MS^2 :$

Taryat anıtını ilk yayımlayan Mogol âlimi M. Şinehuu, bu ata sözünü şöyle transkripsiyonlamakta ve tercüme etmektedir.

sin äligdä küç kara bodun ätmis

sin sizde küç kara sub ärmis

“Tıy k svojemu gosudarstvu primknul silny prostoy narod.

Tıy u sebya imel sil' nuyu prostuyu bodu / ogromniye vodi y i zemli /.”²

(Sen kendi devletine güçlü âdi (basit) halkı kattın.

Sen kendinde güçlü âdi (basit) su / büyük sular ve yer/ sahibi idin).

M. Şinehuu'dan sonra Taryat anıtını ikinci defa olarak önce Rusça³, sonra da İngilizce⁴ yayımlayan Rus âlimi Sergey G. Klyashtorniy, bu ata sözünü şu şekilde transkripsiyonlamakta ve tercüme etmektedir.

(ä)sinl(i)gdä-küç-k(a)ra bod(u)n ... (e)tm(i)ş

(ä)sins(i)zdä-küç-k(a)ra sub-(ä)rm(i)ş

“If power is in the hand of a sound person,

² M. Şinehuu, “Tariatın orhon biçgiyn şine dursgal = Noviy pamyatnik orhonskoy pis'mennosti Taryata [Taryat'tan Orhon yazısının yeni anıtları]”, *Studia Archaeologica*, Instituti Historiae Academiae Scientiarum Reipublicae Populi Mongolii, Tomus VI, Fasc. I, Ulaanbaatar, 1975, s. 91-92; M. Şinehuu, “Orhon-Selengiyn runi biçgiyn şine dursgal = Novie pamyatniki orhono-selengiyskoy runičeskoy pis'mennosti [Orhon (ve) Selenga'dan köktürk harfli yeni yazıtlar]”, *Studia Archaeologica*, (*Arheologiyn Sudlal*), Instituti Historiae Scientiarum Reipublicae Populi Mongolii, Tomus VIII, Fasc. I, Ulaanbaatar 1980, s. 33-35.

³ Sergey G. Klyashtorniy, “Terhinskaya nadpis' (predvaritel'naya publikatsiya) [Terhin yazıtı (ön yayım)]”, *Sovetskaya Tyurkologiya*, 1980/3, s. 92-94.

⁴ S. G. Klyashtorniy; “The Terkhin Inscription [Terhin yazıtı]”, *Acta Orient. Hung.* Tomus XXXVI, Fasc. 1-3, (1982) 1983, s. 343-345.

it keeps the whole people in order;
 If power is in the hand of an unsound person,
 it becomes spring-water”
 (Eğer güç/kuvvet şayanı itimad bir kimsenin elinde olursa,
 o kişi bütün milleti intizam içerisinde idare eder;
 Eğer güç/kuvvet şayanı itimad olmayan bir kişinin elinde olursa,
 o kişi yer altı suyu gibidir”).

M. Şinehuu’dan sonra yazıtı Moğolistan’da yeniden yayımlayan Buhatin Bazilhan ibareyi şu şekilde okumuştur.⁵

anta kesre küskü yılka altın elig itim. üç kara bod/un/... amtı en sizde küç kara şub ermişkara bodun turayan kağan... atadı...

“Tüühiy daraa hulğana hıld altan ulsıg huraav. Gurvan ovgiyn harts har'yaat tümen... daraa n' byreldüünd Küç Kara Çub baysan. Harts irgen Turayan haan... gedj herlev”.

M. Şinehuu, Sergey G. Klyastornıy ve Buhatin Bazilhan’dan sonra Taryat anıtını dördüncü defa olarak önce muhtasar bir şekilde İngilizce⁶, sonra da geniş bir şekilde Türkçe⁷ neşreden Türk âlimi Talât Tekin, bu ata sözünü ilk iki nâşirden daha değişik bir şekilde açıklamaktadır. Tekin bu ata sözünü şöyle transkripsiyonlamış ve tercüme etmiştir.

sinl(e)gde küç kara bodun t(e)m(i)ş

sins(i)zde küç kara sub (e)rm(i)ş

“... (ecdat) mezarlığında güç(lü) halk (şöyle) demiş (idi): (Atalarımızın) mezarları sizde. (Muhtaç olduğunuz) kudret Kara Su’dur (dediler)”.

Bu ata sözünün birinci ve ikinci cümlelerinin ilk kelimesi M. Şinehuu tarafından *sin* “sen” şeklinde teşhis edilmiştir.

Sergey G. Klyastornıy birinci ve ikinci cümlelerin ilk kelimesini (*ä*)*sin* şeklinde tespit etmiş ve bu tespitini de (*ä*)*sinli(i)gdä* “şayanı itimad olanda” ve (*ä*)*sins(i)zdä* “şayanı itimad olmayanda” şeklinde tercüme etmiştir. Yani Klyastornıy birinci ve ikinci cümlelerin ilk kelimesini aynı kelimenin pozitif ve negatif ekli şekilleri kabul etmektedir.

B. Bazilhan metni diğer nâşirlerden oldukça değişik bir şekilde okumaktadır. Mevcut malzemeye göre bu okunuşun sıhhati şüphelidir.

T. Tekin ise birinci ve ikinci cümlelerin ilk kelimelerini ayrı iki kelime olarak teşhis etmektedir. Tekin, birinci cümlelerin ilk kelimesini *sinl(e)g* “mezarlık” kelimesinin lokatifli şekli olan *sinl(e)gde* şeklinde teşhis etmekte, ikinci cümlelerin ilk

⁵ Buhatin Bazilhan; “Terhiyn türeg biçees [Türkçe Terhin yazıtı]”, *Studia Mongolica*, Tom VIII (16), Fasc. 12, Ulaanbaatar 1982, s. 174-175.

⁶ Talât Tekin, “The Terkhin Inscription [Terhin yazıtı]”, *Acta Orient. Hung.* Tomus XXXVII, Fasc. 1-3, 1983, s. 47 ve 50.

⁷ Talât Tekin, “Kuzey Moğolistan’da yeni bir Uygur anıtı: Taryat (Terhin) kitabesi”, *Belleten*, XLVI, Ekim 1982, Sayı: 184, 1983, s. 805 ve 809.

kelimesini *sin* “mezar”, ikinci kelimesini de *siz-de*, yani birinci çokluk şahıs zamirinin lokatif hâli olarak anlamaktadır.

Ben ise her iki cümlemin ilk kelimelerini dört nâşirden daha ayrı bir şekilde analiz ve teşhis etmek istiyorum.

a) Birinci ve ikinci cümlede noktalama işareti olan : 'dan önce yedi işaret vardır. Bu işaretler ince sıralı ses değerine sahiptir. Her iki cümledeki bu yedi işaretin son iki sesi olan D^2 'nin transliterasyonu ancak *-de* şeklinde transkripsiyonlanabilir. Bu ek lokatif ekidir.

b) İkinci cümlede lokatif ekinden önce gelen S^2Z 'in transliterasyonu, ancak *-s(i)z-* şeklinde transkripsiyonlanabilir. Bu ek negatif ekidir.

c) İkinci kelimedeki eki negatif eki olarak kabul ettiğimiz zaman, birinci kelimedeki L^2G^2 'nin transliterasyonu ile ifade edilen eki de negatif ekinin zıddı olan pozitif fonksiyonlu *-l(i)g-* eki olarak kabul etmek imkânı doğar.

d) Eğer birinci ve ikinci cümlede S^2YN^2 işaretleri ile ifade edilen isim gövdesinde, ilk cümlede pozitif ikinci cümlede de negatif fonksiyonda ek geliyorsa, bu kelime her iki satırda da aynı anlamda olmalıdır.

S^2YN^2 transliterasyonu ile ifade edilen bu kelimeyi, ben de T. Tekin'in ikinci satırda transkripsiyonladığı gibi *sin* şeklinde teşhis ediyorum. *sin* “el-kabr, mezar” kelimesi, çeşitli kaynaklarda Çince'den Türkçe'ye geçen bir kelime olarak kabul edilmektedir.⁸

Bu kelimenin ikinci cümledeki kullanılışı *sinsiz* şeklinde negatif fonksiyonda olursa, birinci cümledeki kullanılışı da *sinlig* şeklinde pozitif fonksiyonda olur. Bu gün Türkiye Türkçesi'nde birincisi olumlu ikincisi olumsuz olmak üzere zıt anlamlı olan

Ttü. yerli yersiz	<	etü. yirliḡ yirsiz
Ttü. güçlü güçsüz	<	etü. küçlüḡ küçsüz
Ttü. vakitli vakitsiz	<	otü. vaktliḡ vaktsız
Ttü. kuvvetli kuvvetsiz	<	otü. kuvvatliḡ kuvvatsız

vs gibi bazı ikilemelerde de bu gramer yapısına sahip kullanılışları görüyoruz. Dolayısıyla T. Tekin'in *sinl(e)g* “mezarlık” okuyuşunu kabul edemiyorum. Çünkü *sinleg* kelimesi etü. 'de *sin* “kabir” isim gövdesinden *-le-* isimden fiil yapma eki ile yapılan *sinle-* fiilinden *-g* eki ile, *sinleg* şeklinde yapılmış bir isim olup “kabristan, mezarlık” demektir. etü. *sinleg* > eat. *sinle* “kabristan, mezarlık” kelimesi, bir çok kabirin, bir çok mezarın bulunduğu yerdir. Başka bir söyleyişle birden fazla *sin* bir araya geldiğinde *sinleg* > *sinle* “kabristan, mezarlık” teşekkül eder. Burada her iki satırda geçen ilk kelimeyi niçin tek kabir anlamına gelen *sin* kelimesi olarak kabul ettiğimi açıklamayı az sonraya bırakarak, cümlemin diğer kelimelerinin analizine geçiyorum.

Bu cümlelerde cümlemin failinin nominatif yani yalın hâlde bulunduğunu göz önüne alıp, ilk cümlemin failini *kara bodun*, ikinci cümlemin failini de *kara sub* olarak

⁸ Sir Gerard Clauson, *An Etymological Dictionary of Pre-Thirteenth-Century Turkish*, [Türkçenin 13. Yüzyıl Öncesi Etimoloji Sözlüğü], Oxford 1972, 832a-b. **si:n** ‘tomb’.

kabul ediyorum. Her iki cümlelerin faillerini cümlelerin baş tarafına alıp, ata sözünü transkripsiyonladığımızda şu kurallı cümleleri elde ederiz.

$K^1R^1 \cdot B^1WD^1N^1 : S^2YN^2L^2G^2D^2 : K^2\check{W}\check{C} : T^2MS^2 :$

$K^1R^1 \cdot S^1WB^1 S^2YN^2S^2ZD^2 : K^2\check{W}\check{C} : R^2MS^2 :$

İlk cümlelerin ilk ve ikinci kelimeleri kesin olarak *kara bod(u)n : sinl(i)gde :* şeklinde okunabilmektedir. Diğer iki kelimededen üçüncüsü, Şinehuu, Klyaştornıy ve Tekin tarafından her iki cümlede de *küç* şeklinde transkripsiyonlanmıştır.

$\Lambda^N\check{Y}$ $K\check{W}\check{C}$ harfleri ile yazılan üçüncü kelime etü. *küç* > ttü. *güç* şeklinde transkripsiyonlanabildiği gibi, bu kelime etü. *köç* > ttü. *göç* şeklinde de transkripsiyonlanabilir. Ben, meslekdaşlarımın *küç* “zor, güç” okuyuşlarına karşılık *köç* “göç” şeklini tercih ediyorum.

Üçüncü kelimenin *köç* şeklindeki teşhisi, fiilin Tekin’in okuduğu *t(i)m(i)ş* “demiş, söylemiş” yerine Şinehuu ve Klyaştornıy’un *(i)tm(i)ş* [*(ä)tm(i)s* / *(e)tm(i)ş*] şeklindeki okuyuşlarının doğru olduğunu gösteriyor. Yani bu cümlelerin fiili *köç it-* “göç etmek”tir. Zaten yazıtta Türk milletinin göçebe olduğu ... *ol yerimin subumın konar köçer men* “o toprağımda suyumda konar göçerim” cümlesinde de belirtilmektedir. Kısacası *köç it-* fiili bu metnin yazıldığı çağda Türk milleti için yabancı bir mefhum değildir.

Bu okuyuşlara dayanarak şu cümleyi elde ediyoruz:

kara bodun sinligde köç itmiş

fail yer tamlayıcısı fiil

“Halk ‘mezar’ın bulunduğu araziden göç etmiş”.

köç it- > *göç et-* fiili ttü.’de “ ... ablatif ... datif...” kalıbı ile kullanılmaktadır.

Meselâ: Ankara’dan İstanbul’a göç etmek. Fakat bu mefhum sadece ablatif ile de kullanılabilir. “Ankara’dan göç etmek” gibi. Etü. cümlede ise *sinlig* ismi *köç it-* fiiline lokatif eki ile bağlanmaktadır. Ancak bu cümlede lokatif ekinin ablatif fonksiyonda olduğunu da söylemeliyiz.

İkinci satırın fiili olan *(i)rm(i)ş*, *ir-* fiilinin öğrenilen geçmiş zaman şeklidir. Dolayısıyla ikinci satırda fiilden önce gelen kelimeyi etü. *küç* > ttü. *güç* şeklinde, sıfat fonksiyonunda bir kelime olarak kabul etmek gerekiyor. Böylece ikinci satırı da şöyle okumak mümkün oluyor.

Kara sub sinsizde küç irmiş

fail yer tamlayıcısı zarf fiil

“kara su (ya tahammül) “mezar” sız olunduğunda güç imiş”.

Bu okuyuşlara dayanarak aslî transkripsiyonu şu şekilde yapmak istiyorum:

sin(i)gde : köç : k(a)ra bod(u)n : (i)tm(i)ş :

sins(i)zde : küç : k(a)ra sub : (i)rm(i)ş :

Moyun Çor’dan önceki ilk Uygur kağanı *Kutlug Bilge Köl Kagan*’ın devrini anlatan manzum bir metne ait olduğunu zannettiğim bu iki cümlelerin anlamını daha açık kavramak için, şu üç husus hakkında açıklama yapmam gerekiyor.

1. *sinl(i)gde köç (i)t-* mefhumu nasıl anlaşılmalı?
2. Etü. *k(a)ra sub* > ttü. *kara su* ne anlama geliyor?
3. Bu iki cümle niçin devrik cümle halindedir?
4. Terh yazıtında niçin *köç-* fiili yanında *köç it-* birleşik fiili geçer?

1. *sinl(i)gde köç (i)t-* “Mezar’ın bulunduğu arazi/mahal’den göç etmek”.

Orta Asya kültürü ile uğraşanlar bir çok konunun Türk-Moğol-Çin vs gibi komşu kavimlerde müşterek olduğunu tespit etmişlerdir. Birçoğunun aslı kaynağı henüz tespit edilemeyen bu müşterek unsurlardan birisi de “ölüm kültü”dür.

Başta J. J. M. De Groot’un meşhur eseri *Çin’in Dinî Sistemi [The Religious System of China]*⁹’dan ve konu ile ilgili olan diğer kaynak eserlerden öğrendiğimize göre, Orta Asya’da kağan mezarı mukaddesti.

Eski Türk inanişına göre kağan gökten *KUT* alırdı. İlk Uygur kağanının unvanı *Kutlug Bilge Köl Kagan*’dır. Daha sonraki Kağanların unvanlarının da umumiyetle *kün tenğride kut almış* veya *ay tenğride kut bulmuş* vs gibi şekillerde başladığı herkesçe bilinmektedir. Uygur kağanlarının bir başka unvanı da *Idukkut* idi.

Çinlilerde ve Türklerde atada mevcut olan *KUT* ata ile birlikte gömülürdü. *KUT* bu yüzden mezardan dilenilirdi. E-28 (Altun Köl I) yazıtında ruhun tekrar aralarına dönmesi için yalvarılmaktadır. Bu yüzden mezarlar her devirde mukaddes sayılmıştır. Eğer bu mezarlardan ayrılırsa, veya o mahal terkedilirse, *KUT* kaybolurdu. O zaman da kötü şeylere karşı durmak, tahammül etmek mümkün olmazdı.

Kağan öldüğü zaman *KUT*’uyla birlikte gömülürdü. Dolayısıyla Kağan mezarları “kutlu” (< etü. *kutlug*) bir makam idi. Yapılacak mühim bir işten önce, meselâ bir muharebeden veya bir harpten önce Kağan mezarı ziyaret edilir *KUT* alınırdı. Herhangi bir şekilde mezarın açılması *KUT*’u bozacağı gibi, bu mezarın bulunduğu mahalin kaybı da *KUT*’un kaybolması demektir. *KUT*’u olmayan bir kavmin de felâkete uğrayacağı muhakkaktı.

2. etü. *k(a)ra sub* > ttü. *kara su*.

Eski Türk inanişında su iki şekilde mülâhaza edilirdi.

Etü. *yürünğ sub* > ttü. *Ak su* “dağdan inen su, gökten inen su, yağmur suyu.

Etü. *kara sub* > ttü. *Kara su* “yerden fışkıran su, pınar, kaynak suyu”.

Türk inanişına göre *ak su* “iyilik ve uğur”, *kara su* ise “kötülük ve felâket” timsali idi. Ancak *KUT*’u olanlar, yani *KUT*’a sahip olanlar *kara su*’nun getireceği felâkete karşı durabilirlerdi. Eğer o kavmin *KUT*’u elinden gitmiş ise, felâkete karşı tahammül güç idi.

Bu bilgilere dayanarak ata sözünü şöyle açıklamak mümkündür: *SİN’liden* (Kağan mezarının bulunduğu araziden) *kara bodun* (halk) *göç etmiş*. Dolayısıyla

⁹ J. J. M. De Groot, *The Religious System of China*, I, Book I, Taipei 1964.

Kağan'ın mezarında bulunan KUT'u da kaybetmiş. *SİN'sizde* (Kağan mezarı ve kutunun olmaması yüzünden) *kara su*(ya tahammül) *güç imiş*.

3. Atasözünü bu şekilde açıkladıktan sonra cümlelerin faillerinin niçin cümle içerisinde bulunduğu meselesini de aydınlatmam gerekiyor. Cümlelerin faillerinin cümle içerisinde bulunmasının sebebi, bu iki cümlelerin *si* ön kafiyesi ile başlayan manzum bir metinden alınmış olmasıdır. Aksi takdirde cümleler *ka* ön kafiyesi ile, cümlelerin faili başta olmak üzere söylenirdi. Bilindiği gibi eski Türk şiirinde kafiye cümle başındadır. Buna Altay alliterasyonu denilir. Ön kafiyenin şartı, ön kafiye vokal ise hep aynı vokal, konson ise konsondan sonra gelen vokal de aynı olmak üzeredir. Eski Türkçe manzum metinlerde ön kafiye kullanmak mecburiyeti yüzünden, çoğu zaman cümlelerin failleri cümle içerisinde yer alır ve böylece devrik cümle teşekkül eder. Ön kafiye mecburiyetinden doğan gramer olayı hakkında bir örnek vermek istiyorum. Bu örnek şu dördlüktür.

o ol tınlıglar sizni körser bağlalurlar
o olar yime körmemektin bağlalurlar
te tengrim sizni körü birle boşolurlar
o olar yime körmeser kim boşolurlar

Bu dördlükte şair *o* vokal kafiyesini kullanırsa, üçüncü satırda ön kafiye bozulmuş olacak. O halde, şair cümleleri öyle bir şekilde söylemeli ki ön kafiye şartı gerçekleşmiş olsun. Meselâ:

k ö körser sizni ol tınlıglar bağlalurlar
k ö körmemektin olar yime bağlalurlar
k ö körü birle tengrim sizni boşolurlar
k ö körmeser kim olar yime boşolurlar.

Metin bu şekilde söylenildiği zaman dört cümlelerin de faili cümle içerisine girmekte, aynı zamanda ön kafiye şartı da gerçekleşmektedir. Gerçekte metnin aslı *kö* ön kafiyesi bu ikinci şekildedir.¹⁰

4. Bir başka husus da Terh yazıtında *köç-* (*köçer men*) fiili yanında *köç it-* (*köç itmiş*) birleşik fiilinin geçmesidir. Aynı yazıtta iki ayrı şeklin geçmesi şöyle açıklanabilir.

Terh yazıtının yazarı kendi cümlelerinde *köç-* fiilini kullanmıştır. *köç it-* fiilinin geçtiği iki cümleyi ise başka bir metinden, tahminime göre *si* baş kafiyesi manzum bir metinden, Terh yazıtına iktibas etmiştir. Bu yüzden orijinal şekil olan *köç it-* (*köç itmiş*) şeklini *köç-* fiilinin birleşik çekimi olan *köçmiş er-* (*köçmiş erdi*) şeklinde değiştirememiştir. Kısacası metinde aynı kavram için iki ayrı gramer şeklinin geçmesi, ikinci örneğin başka bir metinden Terh yazıtına iktibas edildiğine kuvvetli bir delil sayılabilir.

Son olarak bu ata sözünün ana cümleye niçin dahil edildiği konusu üzerinde durmak istiyorum.

¹⁰ R. R. Arat, *Eski Türk Şiiri*, Ankara 1965, Metin 15, s. 158.

Bu konuyu T. Tekin makalesinde kısmen açıklamaktadır. Şöyle ki ilk Uygur kağanı olan *Kutlug Bilge Köl Kagan* Domuz yılı (748)'nda *Tay Bilge Totok* adlı birisini “yabgu” atamıştır. Şine Usu, Güney yüzü, 5. Satırdaki *t(a)y bilge tot(o)k(u)g y(a)bgu (a)t(a)dı* cümlesinden bunu öğreniyoruz. *Kutlug Bilge Köl Kağan*'ın ölümünden sonra taht için *Tay Bilge Totok* ile yazıtın sahibi *Moyun Çor* arasındaki tercihi, *kara bodun* yani “halk” ve *Tay Bilge Totok*'u “kağan mezarı”nın bulunduğu yeri kaybettiği için olacak cezalandırmış (ki bu olayın cereyan tarzını eldeki malzemeye göre bilmiyoruz, ancak seziyoruz) ve *Moyun Çor*'u *Tenğride bolmuş İl itmiş Bilge Kağan* unvanı ile “Kağan”, eşini de *İl Bilge Katun* unvanı ile “Katun” ilân etmiştir.

Böylece bildirimin başında sizlere iki cümlesini eksik olarak verdiğim ibareyi bütünü ile vermek ve metni iki kelime ilâvesiyle şöyle anlamak istiyorum:

(a)nta k(i)sre: küsgü yılıka:

sinl(i)gde: köç k(a)ra bod(u)n: (i)tm(i)ş:

sins(i)zde: küç k(a)ra sub : (i)rm(i)ş:

k(a)ra bod(u)n: turyın k(a)g(a)n (a)t(a)dı:

<mini> t(e)nğr(i)de: bolm(ı)ş: (i)l (i)tm(i)ş: b(i)lge k(a)g(a)n (a)t(a)dı:

<k(a)t(u)n(u)g> (i)l : b(i)lge k(a)t(u)n (a)t(a)dı:

“Ondan sonra küsgü yılında (748 yılında)

Halk mezarın bulunduğu araziden göç etmiş.

Mezar olmadığı için felâkete katlanmak güç imiş.

Halk baş kaldırıp kağanı seçti.

<Beni> *Tenğride bolmuş İl itmiş Bilge Kagan* seçti.

<Hatunu> *İl Bilge Katun* seçti”.

Sonuç olarak, 748 yılında *Moyun Çor*'un hangi ölçüler içerisinde ve kimler tarafından, nasıl kağan seçildiğini, manzum bir ata sözüne dayanarak sizlere açıklamış olduğumu zannediyorum.